Για την κρατική δολοφονία του Κώστα Καλο Φραγκουλη

Τα ξημερώματα της 5ης Δεκέμβρη στην Θεσσαλονίκη ο 16χρόνος ρομ Κώστας Κάλο Φραγκούλης φεύγει από βενζινάδικο χωρίς να πληρώσει τα καύσιμα αξίας 20 ευρώ που έβαλε. Άμεσα ξεκινά η ολιγόλεπτη καταδίωξη του οχήματος του, η οποία τελειώνει με δύο πυροβολισμούς από ένα ένστολο σκουπίδι της ομάδας ΔΙΑΣ. Η μια σφαίρα βρίσκει τον Κώστα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, με αποτέλεσμα να καταλήξει λίγες μέρες αργότερα (13.12)

Από την ήμερα κιόλας του πυροβολισμού, ξεσπούν αναταραχές και συγκρούσεις, στήνονται οδοφράγματα, τόσο έξω από το νοσοκομείο όπου ο Κώστας νοσηλευόταν, όσο και έξω από καταυλισμούς ρομά και στα κέντρα των μεγάλων πόλεων. Ο αντιεξεγερτικός μηχανισμός του κράτους είναι άμεσος, καθώς ξεκινούν διαρκείς κατασταλτικές επιχειρήσεις της αστυνομίας σε κοινότητες ρομά και καταστολή των αντανακλαστικών διαδηλώσεων και αντιδράσεων. Εν όψει της συμπλήρωσης 14 χρόνων από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου -προκειμένου να αποφευχθούν μαζικές αναταραχές και συγκρούσεις- ασκείται πολιτική πίεση στη διοίκηση του νοσοκομείου, με αποτέλεσμα αυτή να μην ενημερώνει για την κατάσταση της υγείας του 16χρόνου. Παράλληλα, από την πρώτη κιόλας στιγμή τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, στην προσπάθεια τους να κανονικοποιήσουν ακόμη μία κρατική δολοφονία, τονίζουν την καταγωγή του Κ. Φραγκούλη και αφηγούνται το ίδιο παραμύθι περί "ανταλλαγής πυροβολισμών" και "απόπειρας εμβολισμού", αναδεικνύοντας τον ρατσισμό και τον αντιτσιγγανισμό που αποτελούν δομικό στοιχείο της ελληνικής κοινωνίας. Άλλωστε, το ίδιο αφήγημα χρησιμοποίησε το ελληνικό κράτος μόλις ένα χρόνο πριν για να δικαιολογήσει την εν ψυχρώ δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη με 38 σφαίρες.

Ρόλο της αστυνομίας ανέκαθεν αποτελεί η προστασία ιδιοκτησίας, κράτους, κεφαλαίου και η προάσπιση των συμφερόντων τους. Οι μπάτσοι είναι φυσικοί αυτουργοί άλλης μίας κρατικής δολοφονίας. Οι κρατικές δολοφονίες δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά και δεν πρέπει να αναγνωρίζονται ως τέτοια. Στο χέρι του μπάτσου που πυροβόλησε συμπυκνώνεται ολόκληρη η σαπίλα του ελληνικού κράτους. Η ευκολία με την οποία ένας ράμπο της ελληνικής αστυνομίας τραβάει όπλο και πυροβολεί στο ψαχνό, δεν μας κάνει εντύπωση αλλά μας δείχνει για μία ακόμη φορά την ουσία του κράτους. Για αυτό και το ίδιο χαιρέτισε την κίνηση αυτή και την ημέρα του θανάτου του Κ. Φραγκούλη ανακοίνωσε μπόνους 600 ευρώ σε κάθε ένστολο, κλείνοντας το μάτι στους εν δυνάμει δολοφόνους. Ακόμη, η αστική δικαιοσύνη- αποδεικνύοντας ακόμη μία φορά το ρόλο του προστάτη του εξουσιαστικού συμπλέγματος- μία σχεδόν βδομάδα αργότερα φροντίζει ο φυσικός αυτουργός να αφεθεί ελεύθερος.

Οι ρομά κοινότητες διαχρονικά βιώνουν ένα καθεστώς αποκλεισμού και εξαίρεσης. Οι κοινότητες αυτές τοποθετούνται κατά βάση στα περίχωρα πόλεων, ενώ οι καταυλισμοί στα κέντρα των μητροπόλεων είναι απομονωμένοι και αποκομμένοι από το κοινωνικό σύνολο. Η ύπαρξη μιας ολόκληρης κοινωνικής ομάδας -η οποία δε συνάδει με τα κανονικοποιημένα πρότυπα- έχει προδικαστεί και το κυρίαρχο αφήγημα γύρω από αυτήν προέρχεται από βαθιά ρατσιστικά δόγματα. Η ελληνική κοινωνία η οποία είναι μπολιασμένη με ρατσισμό και αντιτσιγγανισμό χρησιμοποιεί τις κοινότητες των ρομά ως αποδιοπομπαίο τράγο για σχεδόν κάθε πρόβλημα που την απασχολεί. Στο ίδιο πλαίσιο οι κινήσεις του κράτους για τον κατευνασμό των αντιδράσεων είναι απροκάλυπτα βίαιες και αποτρόπαιες, με συνεχείς εισβολές και στρατοπεδεύσεις δυνάμεων γύρω από τις κοινοτήτες, έχοντας την αποδοχή του μεγαλύτερης μερίδας του κόσμου.

Ωστόσο, αναγνωρίζουμε ότι τα κίνητρα της δολοφονίας εκτός από ρατσιστικά ήταν και ταξικά. Ο μπάτσος πυροβόλησε με τέτοια ευκολία έναν φτωχοδιάβολο για 20 ευρώ. Ανέκαθεν άτομα που ανήκουν σε κοινωνικά και ταξικά ανώτερα στρώματα χαίρουν ασυλίας από τη θανατοπολιτική του κράτους. Στην περίοδο αυτή, όπου οι τιμές των εμπορευμάτων ολοένα και αυξάνονται και καθίστανται δυσπρόσιτα για μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής βάσης, τα καθημερινά έξοδα και το βάρος της ακρίβειας πέφτουν στις πλάτες των καταπιεσμένων και για αυτό οι αυτομειώσεις και οι απαλλοτριώσεις αποτελούν άμεσο τρόπο κάλυψης των αναγκών μας.

Από τις μαζικές δολοφονίες μεταναστριών στα σύνορα, τους βασανισμούς και βιασμούς στα Α.Τ. και στα κέντρα κράτησης και τις εργατικές δολοφονίες μέχρι τις κρατικές δολοφονίες των ρομά Νίκου Σαμπάνη, Κ. Φραγκούλη και 8χρονης Όλγας γίνεται ξεκάθαρο ότι για τους εξουσιαστές οι ζωές των καταπιεσμένων και περιθωριοποιημένων είναι αναλώσιμες. Χρήσιμες είναι όσες ζωές παράγουν και επιτάσσονται στις προσταγές τους. Για όσα δεν μπορούν να αξιοποιηθούν προς όφελος κράτους και κεφαλαίου και παρεκκλίνουν από τις κοινωνικές νόρμες, επιφυλάσσονται καθεστώτα αποκλεισμού, εξαίρεσής και σφαίρες στο ψαχνό.

Γίνεται σαφές ότι φτωχά, ρομά και ευρύτερα καταπιεσμένα δεν χωράνε στον κόσμο της εξουσίας. Όμως, η ζωή δεν είναι προνόμιο των λίγων.

ΚΑΜΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

ΚΙ ΑΝ ΗΤΑΝ Η ΒΕΝΖΙΝΗ
ΚΙ ΑΝ ΗΤΑΝ ΤΑ ΛΕΦΤΑ
ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΡΟΜΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΡΟΜΑ ΠΟΥ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι πολυτεχνείου
αιθ. 11, κτ. χημικών μηχανικών
https://stekipolytexneiou.squat.gr